א) גיטין נה: [לקמן עד:], ב) [לקמן סט: ב"מ ו. ע"ו מנ. חוליו חלנו. חתורה נו. ג) [לקמן סט. ע. קדושין נב. ב"מ ז.ז. ד) מעשר שני לב. כ מיה, ה) מששר שני פ"ה מ"א, ה) לקמן קו:, () [שמות כב], () [לקמן מיד.ז. מ) וד"ה מלחרו. ט) אע"ג דממון גבוה הואמ"מ הבעלים כו". העתק מחלופי גרסאות.

רבינו חננאל חיוביה בין לפני יאוש בין . לאחר יאוש. ואמ׳ גניבה בנפש תוכי(ה)[ח] שאין יאוש לבעלין וחייב, ואף . על גב דריש לקיש פליג עליה. אותיביה ר' יוחנן -לריש לקיש גנב והקדישו הגנב ואחר כך טבח ומכר משלם כפל ואינו משלם ד' וה', ואוקמה לאחר יאוש (כיבהו) וכביתון. ודייק טעמא דהקדיש דכי ודייק טעמא קא טבח דהקדש קא טבח, וכת׳ קרא רעהו למעוטי הקדש, הא לא אקדיש משלם תשלומי ד׳ וה׳ לאחר ייאוש. ואו סלקא דעתא לאחר ייאוש קני אמאי משלם כלל, שלו הוא טוכח ושלו הוא שהקדישו הבעלין בבית הגנב, וטעמא דאקדיש שהקרישו הבערין בבית הגנב, וטעמא דאקדיש הא לא אקדיש חייב ד׳ . ה' כטעמיה דאמ' לפני יאוש הוא דמשלם ד' וה'. יאוש הוא דמשלם ד' וה'. ואקשינן על ריש לקיש, ומי מצי בעל הבהמה להקדישו בבית הגנב והא"ר יוחנן כת' ואיש כי יקדיש את ביתו קודש. מה ברשותו וכל מי שאינו שלו או אפילו הוא שלו ואינו ברשותו לא מקדיש. והוא, כגון מי שגזל ולא . הבעליז שניהם לפי שאינו שלו וזה לפי שאינו ברשותו. ופריק, יי ריש לקיש דאמ׳ כצנועין . דתנז במעשר שני בפרק . (ד׳) [ה׳] הצנועין מניחין) -. הנלקט מזה מחולל על המעות האלו. פיר׳, כרם רבעי אמרה תורה ובשנה הרביעי יהיה כל פריו קדש והדר אכליה. והיו הצנועין עושין מדת חסידות מניחין מעות ואומרין כל הפירות האלו שנלקטו מז הכרם הזה יהיו אלו פדיונם, וכשם שפודין הפירות ואף על פי שאינם ברשותם, כך מקדשין דבר שאינו ברשותם. ואקשינן לריש לקיש, והרי חזרה קרן לבעלים, וההקדש אין דין כפל. ופריק, בשעמד בדין קודם שיקדישו נתחייב הגנב לשלם וכגון

קודם ידיעת בעלים אי אפשר להיות דומיא דטביחה דה"ל דאיכא תרתי יאוש ושינוי רשות. וממאי שהרי אמרה תורה גנב יאוש שלא מדעת וקיימא לן כאביי דלא הוי יאוש וו"ל דטביחה מככר משלם ד' וה' והא דלמא לא איאוש מרה ולאו מכירה נמי אין דרך לטבוח לאלתר עד שיבוא לביתו ובחוך כך מסחמא היא: אלא לאו משום דסחם גניבה יאוש בעלים היא. אלמא מדיליף ר' אלעזר טעמא מהאי

ש"מ כרב ששת ס"ל דאי שמענא ליה למרה בהדיא דלא אייאש פטור המוכר מד' וה': ודלמא. חייביה רחמנה ואע"ג דלה הייהוש. לר"ה פריך דיליף מהכא יאוש לסתם גניבה: ודלמה דשמעיניה דחייהש. בהכי משתעי קרא אבל סתם גניבה לא תילף מינה: גניבה בנפש. הגונב נפש ומכרו אין כאן יאוש שאיו אדם מתייאש על עלמו ורחמנא חייביה אע"ג דלא אהנו מעשיו: לחחר יחוש מחי. מי ס"ל יחוש גרידה קני כרב ושלו טובח ומוכר או דלמא יאוש לא הני וכ״ש דלאחר יאוש מחייב דאהנו מעשיו: גנב וההדיש משלם כפל. לבעלים: ואינו משלם ד' וה'. דהא כי טבח דהקדש טבח ורעהו אמר רחמנא ישלם שנים לרעהוי ולא להקדש וכיון דפטריה מכפל תו לא מחייב בטביחה ומכירה דתשלומי ארבעה וחמשה אמר רחמנא ולא שלשה וארבעה וכי מדלית כפל מינייהו הוו ליה שלשה וארבעה: מה ביתו שלו אף כל שלו גרסי׳: שהקדישו בעלים. ולעולם לפני יחוש: הוח דחמר. ר"ל דתרלה כשהקדישוהו בעלים: סבר לה כלנועין. דאמרינן לקמן (ד' סט.) בכרם רבעי הלנועים מניחין כו'. בני אדם חסידים שרולין לסלק ידי כל אדם מן העבירה כשיש להן כרם רבעי וחוששין שמא אוכלין ממנו עוברי דרכים בלא פדיון: מניחין מעות ואומרים כל הכלקע מוה. כל מה שלקטו בני אדם היום מכאן יהא מחולל. אלמא אע"ג דליתיה ברשותייהו מיפרק ותפים להו למעות בקדושה: והרי חורה קרן לבעלים. אי כשהקדישו בעלים כפל אמאי משלם הרי חורה קרן לידם דאקדשוה כל היכא דאיתיה וכפל לא מחייב אלא כשנמלאת ביד גנב שבאו עדים כדכתיבי אם המלא תמלא בידו: לשעמד בדין. שבאו עדים קודם שהקדישוהו בעלים:

מה מביחה לאלתר אף מבירה לאלתר. וא"ת והא ממש לאלתר מדע שסחם גניבה. מיד מתייאשין ואם מכרן גנב לאחר מיד קנה יודעין הבעלים:

גניבה בנפש תוביח. וא״ת גניבה

בנפש שאני דלא איתהש לטביחה וי"ל דהכא נמי לא איתקש לטביחה אלא בלא היקישא יליף לה מטביחה ולהכי קאמר ר' יוחנן דאדרבה אית לן למילף מכירה ממכירה: רבי יוחנן סבר חיוביה ביז לפני יאוש ביז לאחר יאוש. מימה דלכאורה קי"ל כרבה דיאוש כדי הני וקי"ל כר' יוחנן לגבי ר"ל דחיוביה אף לחחר יחוש וחמחי חייב חחר יחוש כיון דיאוש קני שלו הוא טובח ושלו הוא מוכר וי"ל דאפשר דלא קי"ל לא כרבה ולא כר' יוחנן דכמה אמוראי נחלקו בשני אלו הדברים:

הוא דאמר כצנועין. וח״ת והח לנועים מחללין אף אחר יאוש דהא סתם גניבה הוי יאוש בעלים כרבנן דר"ש" א"כ קסברי לנועין דיאוש לא קני ור"ל מודה דאין יכול להקדיש אחר היאוש דסבר יאוש הונה וכ"ת דהוי יאוש שלא מדעת שאינם יודעים אם לקטו אם לאו הא גבי תמרי דזיקא אמרי׳ באלו מליאות (ב"ת ד' כב: ושס) ליון דשכיחי דנתרי חשיב יאוש מדעת וי"ל דהכא לא שכיח כולי האי שילקטו שיראים מן הבעלים ולא דמי לתמרי דזיקא וחשיב יאוש שלא מדעת ואפי׳ למ״ד יאוש שלא מדעת הוי יאוש איכא למימר דלנועין סברי כר"ש דאמר דסתם גניבה לא הוי יאוש בעלים וא"ת והיכי מדמי הקדש לחילול שכמו שיכול לחלל מה שביד חבירו כן יכול להקדים והלא אע"פ שאין יכול להקדיש פירות של חבירו יכול לחלל הקדש של חבירו כדמשמע בריש האשה רבה (יבמות ד' פח.) דהאמר אי קדושת דמים משום דבידו לפדותו ואי קדושת הגוף אי דידיה כו' משמע דבקדושת דמים אין חילוק בין דידיה לחבריה וי"ל דלא דמי דהקדש מאחר שהוקדש יצא מרשות בעלים וכמו שהבעלים יכולין לפדותו כמו כן אחר אבל כרם רבעי ש הבעלים זכאים לאוכלה בירושלים וא"ת אכתי הרי יכול לחלל מעשר שני של חבירו דאמרינן בפרק האיש מקדש (קדושין

תדע "שסתם גניבה יאוש בעלים הוא שהרי אמרה תורה מבח ומכר משלם תשלומי ארבעה וחמשה ודלמא לא אייאש אלא לאו

לבעלים כשעמר בדין היכי דמי אי דאמרי צא תן לו מאי איריא הקדיש אפילו לא הקדיש נמי לא ליחייביה סדאמר רבא יצא

משום דאמרי סתם גניבה יאוש בעלים היא ודלמא אף על גב דלא אייאש אמרי לא סלקא דעתך דומיא דמביחה מה מביחה ראהנו מעשיו אף מכירה דאהנו מעשיו ואי לפני יאוש מאי אהנו ∘ ודלמא דשמעיניה דאייאש אמרי לא סלקא דעתך דומיא דמביחה מה מביחה לאלתר אף מכירה לאלתר א"ל ר' יוחנן גניבה בנפש תוכיח שאין יאוש בעלים יוחייב מכלל דסבר רבי יוחנו לפני יאוש חייב לאחר יאוש מאי ר' יוחנו אמר יחייב וריש לקיש אמר פמור רבי יוחגן אמר חייב חיוביה בין לפני יאוש בין לאחר יאוש ריש לקיש אמר פמור חיוביה לפני יאוש הוא אבל לאחר יאוש קנה ושלו הוא טובח ושלו הוא מוכר יאיתיביה ר' יוחנן לריש לקיש יגנב והקדיש ואחר כך מבח משלם תשלומי כפל ואינו משלם תשלומי ארבעה וחמשה אימת אלימא לפני יאוש מי קרוש אמר קדש את ביתו קדש אמר רחמנא פהמה ביתו שלו אף כל שלו אלא פשימא לאחר יאוש ומעמא דהקדיש הוא דאינו משלם תשלומי ארבעה וחמשה דכי קא מבח הקדש קא מבח אכל לא הקדיש מבח משלם תשלומי ארבעה וחמשה ואי םלקא דעתך יאוש קונה אמאי משלם שלו הוא מובח שלו הוא מוכר א"ל הכא במאי עסקינן כגון שהקדישוהו בעלים ביד גנב ומי קדוש מוהאמר ר' יוחנן יגזל ולא נתייאשו הבעלים שניהן אינן יכולין להקדיש זה לפי שאינו שלו וזה לפי שאינו ברשותו אמרי הוא דאמר כצנועין דתנן ייהצנועין מניחין את המעות ואומרים כל הנלקט מזה יהא מחולל על המעות האלו והרי חזרה קרן תן לו מבח ומכר פמור מ"מ כיון דפסקוה למילתיה ומבח ומכר הוה ליה גזלן וגזלן אינו משלם תשלומי ארבעה וחמשה

ב א מיי׳ פכ״ד מהל׳ כלים הלכה ג נוש"ט ח"ח מי

שמת בהנ"ה: בט מהלי פ"ט מהלי גניבה הלי א סמג

לאוין קנד: נב ג מיי׳ שם פ״א הלי טז סמג עשיו על טוח"מ סיי שנ: בג ד מיי שם פייב הלי ו

סמג שם: גד ה מיי' פ"ו מהלי ערכין הלי כא סמג עשין קלב: נה ו מיי׳ שם הלכה כד סמג שם טוש"ע ח"מ סי שנד סעי ו וטוש"ע קי שמי ספר די יחום כ י"ד סי' רנח סעיף ז: גו ז מיי' פ"ט מהל' מעשר שני הלכה ז

וע"ש בכ"מ: נו ח מיי פ"ב נו ח מיי פ"ב מהלי גניבה הל' טו:

תורה אור השלם 1. וְאִישׁ כִּי יַקְדִּשׁ אֶת בִּיתוֹ לְדֶשׁ לִייְ וְהָעֶרִיכּוֹ הַבּהֵן בֵּין טוֹב וּבֵין רְע בַּאַשֵּׁר יַעַרִיךְ אֹתוֹ הַכּהַן . ויקרא כז יד

גליון הש"ם גמ' ודלמא דשמעיניה ראייאש. עי' לקמן דף קיד ע"ל תוס' ד"ה רנה לומר:

מוסף רש"י

גנב והקדיש ואחר כך טבח משלם תשלומי כפל. דכשגונה ואינו הואי. חוליו משלם תשלומי ארבעה החדש הואי, ואיו משלומי אקדם אומי, זמן משמת ארבעה וחמשה נוהגין בהקדש, כדילפינן בהוהב (מ:) (גיטין נה:). צא תן לו. חייבוהו בית דין ואמרו לא תן לו קרן וכפל . , (לקמן קו:).

דף נה: ושם) אין לוקחין בהמה טמאה עבדים וקרקעות ממעות מעשר שני ואם לקח יאכל כנגדן בירושלים ופריך אמאי יחזרו דמים למקומן ומשני כשברת אלמא מחללין מעות שביד המוכר וי"ל דהתם הוי כמו גזלן דאי לא ברח הוי המקח חוזר בו והוי כמו גזל ולא נתייאשו הבעלים וכלנועין דהכא אי נמי התם קנסא בעלמא וכן משמע התם מתוך הסוגיא ומיהו בפרק לולב הגזול (סוכה ד' לט. ושם) משמע שיכול אדם לחלל [דמי] פירות שביעית של חבירו שלא מדעתו דתניא אין מוסרין דמי פירות שביעית לעם הארץ יותר ממזון שלש סעודות ואם מסר אומר הרי מעות הללו מחוללין על פירות שיש לי בחוך ביתי ובא ואוכלן בחורת שביעית וי"ל דאפקינהו רבנן מרשות עם הארץ כדי שלא יהא נכשל ואוקמינהו ברשות זה שיכול לחלל דהפקר ב"ד הפקר ומיהו קשה דבפ"ק דבכורות (דף יא. ושם ד"ה הפודה) משמע דהפודה פטר חמור של חבירו פדיונו פדוי ואפילו שלא מדעתו מדבעי ליה פדיונו פדוי לפודה או דלמא פדיונו פדוי לבעלים ואי מדעת בעלים דומה היה דפדיונו פדוי לבעלים ויש לומר דפטר חמור לא דמי לכרם רבעי דכיון דאסור בהנאה הוי כמו הקדש לענין זה שיכול כל אדם לפדותו ולא ממש הוי כהקדש דבהקדש פשיטא לן דפדיונו פדוי לפודה ובפטר חמור מסקינן דפדוי לבעלים ומיהו דבר חימה דהיכי מדמי הקדש כלל לחילול דלמה לא יוכל לחלל נטע רבעי ומעשר שני של חבירו שלא מדעתו כיון דוכות הוא לו דוכין לאדם שלא בפניו דהא דמבעי לן באין בין המודר (מדרים ד' לו:) התורם משלו על של חבירו לריך דעת בעלים או לאו היינו טעמא כדקאמר התם דדלמא ניחא ליה למעבד מלוה בממוניה אבל הכא וכי אין טוב להם למלקטים שיחללו אותם הבעלים ממה שיאכלו בלא חילול [וע' חוס' קדושין נו. ד"ה מחקיף]:

בהזוות